

М. І. СЕНЧЕНКО

**«ВЕНЕЦІАНСЬКА
ЧОРНА
АРИСТОКРАТІЯ»
НА ШЛЯХУ
ДО СВІТОВОГО ПАНУВАННЯ**

Київ
Видавництво Ліра-К
2020

УДК 327.8-021.452(100:477)

С31

Сенченко М. І.

С31 «Венеціанська чорна аристократія» на шляху до світового панування. Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. 240 с.

ISBN 978-617-7910-38-0

Пропоноване видання — сміливе і захоплююче дослідження невидимої війни, яку веде невидимий уряд за світове панування, обплутати світ павутиною латентних структур. Спираючись на авторитетні архівні документи, розвідувальні джерела і дослідження відомих ревізійоністів, автор описує внутрішню і зовнішню природу революцій і невидимих війн.

Це перше в світі опис методів діяльності особливої, надсекретної групи, яка склалася протягом декількох століть в Орден «Венеціанська чорна аристократія». Завдання ордену — поневолювати цілі країни і народи, використовуючи методи «культурної агресії», нав'язуючи ідеї, що дозволяють включати суверенні держави до складу нової глобальної імперії.

Це захоплюючий погляд на світ інтриг і нещадна правда про продажність, обман і зрадництво в найвищих ешелонах влади.

Книга орієнтована на широку аудиторію.

УДК 327.8-021.452(100:477)

ISBN 978-617-7910-38-0

© Сенченко М.І., 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

ВСТУП

Уся інформація, представлена в цій книзі, одержана в результаті багаторічних досліджень, що спираються на бездоганні архівні документи й розвідувальні джерела. Нічого тут не перебільшено. Все абсолютно точно і підтверджено фактами, тому не піддавайтеся інсинуаціям ворога, який заявляє, що все це, нібито, «дезінформація». Протягом останніх десяти років я представляв інформацію, яка виявлялася виключно точною і яка пояснювала багато загадкових подій. Я сподіваюся, що завдяки цій книзі прийде більш ясне, більш широке усвідомлення людьми змовницьких сил, націлених на нашу націю, на руську духовну цивілізацію. Ця надія знаходить підтвердження в реальному житті України, оскільки все більше молодих людей починають ставити питання і шукати правду, намагаючись зрозуміти, що ж відбувається насправді в геополітиці.

Усі факти, наведені в раніше написаних книгах, справляють сильне враження на кожного читача, бо всі матеріали є незаперечними доказами процесів, що відбуваються в реальному житті.

Кожний, хто прочитає цю книгу, вже не зможе щиро боронити ідеї демократії й лібералізму, матеріалістичної філософії, атеїзму та інших помилкових, навмисно спотворених доктрин і вчень. Факти, які приводяться в книзі, повністю ламають усі брехливі догми цих псевдонаукових знань.

Людям важко усвідомити, що ці змовники реальні і що вони мають ту владу, яку дослідники приписують їм. Багато читачів пишуть листи і ставлять одне і те ж питання, чому наш уряд нічого не робить, щоб усунути цю жахливу загрозу цивілізації?

Віда полягає в тому, що наш уряд — частина цієї проблеми, частина змови, і ніде і ніколи це не ставало яснішим, як під час президентства Леоніда Кучми і Віктора Ющенка. Звичайно, Президент Ющенко точно знає, що змовники проробляють з нашою країною і нашим народом. Він працює на них. Деякі читачі пишуть: «Ми думали, що нам потрібно боротися з олігархами, урядом і президентською адміністрацією». Звичайно, це так, тому, що

багато кого з них використовують «в темну», але за ними стоїть сила така могутня і всеохоплююча, що багато президентів і розвід-служб навіть бояться згадувати про світових правителів.

Одним з доказів їхнього існування є величезна кількість потужних установ, які належать світовому уряду і управляються ним. Над усіма науково-дослідними установами, що працюють на світовий уряд стоїть головний мозковий центр лондонський «Тавістокський інститут людських відносин» з його обширною мережею з сотень «філій».

Після Другої світової війни в 1946 році Тавістокським інститутом був заснований «Стендфордський дослідницький інститут» (Stanford Research Institute). Сьогодні цей інститут є найбільшим військовим мозковим центром, що залишає позаду корпорації «Гудзонський інститут» (Hudson Institute) і «Корпорацію Ренд» (Rand Corporation). Серед спеціальних відділень Стендфордського інституту є експериментальні центри по веденню інформаційної, хімічної і біологічної війн.

Один із самих небезпечних видів діяльності Стендфордського інституту — операції по придушенню повстань цивільного населення — саме такі розробки уряди багатьох країн уже використовують проти своїх громадян. Уряд США платить мільйони доларів щорічно за такі досить небезпечні «дослідження».

У 1958 році з'явився абсолютно новий дослідницький центр з назвою «Управління новітніх досліджень і продуктів» (Advanced Research Products Agency — ARPA), агентство, що виконує контрактні замовлення Міністерства оборони. Це агентство спільно із Стендфордським інститутом почало розробку програми захисту США від «технологічних сюрпризів». Задачею програми було створення таких умов, при яких саме навколишнє середовище перетворювалося б на зброю. Розроблялися спеціальні бомби, що викликають виверження вулканів або землетруси; крім того, планувалося досліджувати моделі поведінки потенційних супротивників, а також створювати нові мінерали і метали для використання в нових видах зброї. Не виключено, що багато катаклізмів, які відбуваються в природі, є результатами досліджень і експериментів таких інститутів і агентств.

Стендфордський центр під керівництвом Тавістокського інституту розробив всеосяжну і зловісну систему, яка одержала назву «Програма шпигунства в бізнесі» («Business Intelligence System»). Її фінансували більше 600 компаній в США і за рубежом. Програма охоплює такі дослідницькі теми, як «Міжнародні ділові відно-

сини Японії», «Маркетинг споживання в період нестабільності», «Загроза міжнародного тероризму», «Сенсорна оцінка продуктів споживання», «Електронна система переказу грошей», «Електронно-оптичні датчики», «Методи планування досліджень», «Оборонна промисловість США і джерела капіталів» тощо.

Але однієї з найзловісніших програм Стендфордського інституту, що може завдати величезний збиток шляхом зміни напрямку розвитку багатьох країн світу, збиток соціальний, моральний, і релігійний, була програма Стендфордської «Фундації Чарльза Ф. Кеттерінга» під назвою «Зміна образу людини» («Changing Images Man»). Офіційна назва програми «Контракт № URH (489)-2150, «Доповідь про політичні дослідження № 4/4/74», підготовлений «Центром по вивченню соціальної політики» Стендфордського інституту, керівник Уїлліс Хармон, запам'ятайте це прізвище («Contract Number URH (489)-2150 Policy Research Report Number 4/4/74, Prepared SRI Center for Study Social Policy, Director Willis Harmon»).

Доповідь займає 319 сторінок. Вона була підготовлена 14 фахівцями по нових науках під керівництвом Тавістокського дослідницького центру. Копію доповіді «Зміна образу людини» вдалося одержати одному з представників радянської розвідки через п'ять днів після того, як вона була прийнята урядом США. Це була програма майбутнього не тільки Америки, але й всього людства, яка повинна була різко змінити світ, поведінку людей і цілих колективів. Нації повинні бути запрограмовані на зміни і повинні настільки звикнути до таких запланованих змін, що перекодування людей і дійсні глибокі зміни будуть ледве помітними.

Які зміни відбулися в американському суспільстві написано в книзі Патріка Дж. Бьюкенена, радника президентів Ніксона і Рейгана, кандидата в президенти від Республіканської партії на виборах 1992-го і 1996 років, під інтригуючою назвою «Смерть Заходу»¹. В книзі він пише про те, що американське суспільство так стрімко котиться вниз, що сьогодні розлучення не викликає засудження, кількість самогубств стрімко зростає і вони майже нікого не дивують, відхилення від соціальних норм і сексуальні збочення, згадка про які вважалася вульгарною в пристойному товаристві, стали звичним явищем і не викликають особливого протесту. Аме-

¹ Бьюкенен П. Дж. Смерть Запада: Пер. с англ. А.Башкирова/П.Дж.Бьюкенен. — М.: ООО «Издательство АСТ», 2004. — 444 с.

рика й не помітила, що програма «Зміна образу людини» змінила американський спосіб життя. Зараз ці зміни відбуваються в нашому суспільстві.

Україна також запрограмована на зміни. Країна схильна до сепаратизму. Серед наших співгромадян міцніє відчуття, що країна розпадається на етнічні групи. Ми переживаємо культурну революцію, в результаті якої пануючі висоти зайняла нова еліта — еліта злодіїв і брехунів. Через оволодіння засобами навіювання ідей, образів, думок і цінностей — телебачення, мистецтво, індустрію розваг, освіту — ця псевдоеліта поволі створює нову націю. Вже не тільки етнічно, расово, але й культурно і етично ми більш не «люди однієї нації під Богом».

Мільйони людей відчувають себе чужаками у власній країні. Вони відвертаються від масової культури з її культом тваринного сексу і цінностей гедонізму. Вони спостерігають зникнення старовинних свят і в'янення колишніх героїв. Вони бачать, як артефакти славного минулого зникають з музеїв і замінюються чимось потворним, абстрактним, сатанинським. Книги, що запам'яталися їм з раннього дитинства, покидають шкільну програму, поступаючись новим авторам, про яких більшість ніколи не чула. Скидаються звичні, успадковані від поколінь предків моральні цінності. Вмирає культура, що виростила цих людей, — разом з країною, в якій вони росли.

Упродовж життя одного покоління багатьом українцям довелося побачити, як розвінчують їх Бога, скидають їх героїв, поганяють культуру, перекручують моральні цінності, фактично витісняють з країни, а самих називають екстремістами і брехунами за прихильність ідеалам предків. Світ перекинувся вверх ногами. Вчорашня істина обернулася нинішньою брехнею. Все, що вчора вважалося ганебним — перелюбство, аборти, евтаназія, самогубство, гомосексуалізм, — сьогодні прославляється як досягнення прогресивного людства. Ніцше говорив про переоцінку всіх цінностей. Вона відбувається. Колишні чесноти стають гріхами, а колишні гріхи перетворюються в чесноти.

Українці були християнською нацією, багато громадян України ще й сьогодні вважають себе християнами. Але нинішню домінуючу культуру правильніше називати антихристиянською, оскільки цінності, що прославляються нею, суть антитезис стародавнього християнського вчення.

Нова культура відкидає Бога і розпалює пахощі на вітварах глобальної економіки і матеріальних цінностей. Боги ринку відсу-

нули з п'єдесталу Бога Біблії. Секс, слава, гроші, влада — ось нові боги нової України.

Два народи, дві країни... Стара Україна йде, зате нова набирає силу. Нові українці — покоління 1980-х і більш пізні — не мають прихильності до старої України. Вони вважають її тоталітарною, лукавою, реакційною, консервативною країною — і тому обтрушують її пил з своїх ніг і з успіхом будують нову країну. Культурна революція в їх очах це славна революція; з другого боку, для мільйонів людей ця революція — катастрофа, яка відняла у них рідну країну і поселила в культурній пустелі, в етичній каналізації. Ці люди не хочуть жити в новій Україні і не бажають за неї битися.

Первісна дикість нашої політики — фон, на якому виразно виявляється межа між двома Українами. Культурна революція отруїла українську політику, і гірше, на наше нещастя, ще попереду. Коли на нашу свідомість звалюється дуже багато «майбутніх потрясінь» і заголовки поганих новин, ми впадаємо в розгубленість; або, швидше, величезний спектр можливостей вибору, з якими ми щодня стикаємося, бентежить нас до такого ступеня, що ми вже не в змозі зробити правильний вибір.

Гірше всього те, що після лавини шокуючих фактів злочинів серед високопоставлених посадовців наше суспільство, мабуть, більше не бажає знати правду. Така реакція детально описана в доповіді Уїлліса Хармона. Коротше кажучи, наше суспільство реагує саме так, як було запрограмоване. Ще гірше те, що не бажаючи знати правду, ми робимо крок ще далі: ми хочемо, щоб уряд захистив нас від цієї правди. Тому ті вчені й дослідники, які пишуть правду, піддаються переслідуванням, а їх роботи замовчуються.

Чи розуміємо ми як нація, що ми стрімко котимося під гору без гальм?

Ні, ми цього не розуміємо. Якраз ті люди, які просто зобов'язані донести до українського народу правду про те, що приватний, добре організований «малий уряд» скоює один злочин за іншим — злочини, які ранять саму душу нації і підривають моральні засади, на яких вона утримується — якраз ті люди і говорять нам, щоб ми не турбували громадськість такими речами. «Ми дійсно не хочемо знати про всі ці вигадки» — ось стандартна відповідь.

Коли вищий виборний посадовець країни відкрито ставить норми НАТО над Конституцією України — порушення, гідне імпичменту — більшість сприймає це як «нормальне явище». Коли вищі

посадовці країни пишуть лист про вступ до агресивного блоку НАТО без референдуму, не питаючи думку народу, ми знов приймаємо це, замість того, щоб сміливо виступити проти порушників законів України. І щоб вступити в агресивний блок, Президент з екранів телебачення лякає народ агресією з боку Росії, дружньої країни. Президент і його адміністрація постійно намагаються посварити український народ з нашими братами слов'янами, особливо з російським народом, виконуючи вказівки світового уряду.

Чого ще можна чекати від президента, який, ймовірно, є найзловіснішою людиною, що коли-небудь займала президентський пост? Президент країни робить заяви, ухвалює рішення, які йдуть на шкоду народу і ми прийняли це без заперечень і питань. Подумайте над цим перед лицем правди — адже він робить все це від імені українського народу, хоча сам таємно одержує накази з Лондону від Комітету 300.

Наша колись горда і квітуча країна перетворилася в зібрання злочинних організацій; історія показує, що вони — ознака початку тоталітаризму. Така арена постійних змін, на якій знаходиться Україна з кінця 1991 року. Ми живемо в загниваючому суспільстві, запрограмованому на смерть — в суспільстві без майбутнього. Ми навіть не здригнулися при звістці про 7 мільйонів, що шукають роботу за межами країни, про масу бездомних, мільйони безробітних, про убитих немовлят (при абортів і вакцинації). Саме таку реакцію і програмує в нас Тавістокський інститут і Уїлліс Хармон. Руйнування наших ідеалів не викликає протесту. Духовний і інтелектуальний потенціал нашого народу підірваний!

Але найголовніше, обдумайте ось що: влада в країні та її покровителі відчують себе настільки безкарно, що вони більше не вважають потрібним приховувати свій зловісний контроль над українським народом або якось брехати про це. З їх заяви прямо витікає, що наш лідер укладатиме всілякі компроміси з правдою, честю і гідністю, якщо його (і наші) правителі порохують це необхідним. Це велика перемога Тавістокського інституту, метою поразки якого стала душа українського народу у війні, яка почалася в 1991 році і продовжується, до цього дня.

Посилений тиск Стенфордського дослідницького інституту на нашу націю з метою її зміни, став проявлятися з початку дев'яностих років минулого сторіччя. Цей наступ набирає силу і потужність. Включіть свій телевізор, і ви побачите перемогу програми цього інституту своїми очима: ток-шоу на тему самих інти-

мних сексуальних подробиць, спеціальні відео канали, де неподільно панують збочення, рок-н-рол і наркотики. Там, де колись кумиром була Ніна Матвієнко, ми тепер маємо штучну апологію людини (та й чи людини?) на ім'я Руслана — пародію на людську істоту, яку почитають як героя, а вона тим часом кружляється, дригається, бормоче і вищить на телевізійних екранах мільйонів українських будинків.

Про жінок, що пройшли через цілу серію шлюбів і розлучень, засоби масової інформації сурмлять на всю країну. Цілі години ефірного часу присвячується то одним, то іншим немитим наркоманським і декадентським рок-групам, їх божевільним звукам, божевільним кривланням, одягу і мовним збоченням. Мильні опери, де окремі сцени наближаються до порнографічних, уже не викликають коментарів. У восьмидесятих роках такого не потерпіли б, зараз же це вважається нормою. Ми піддалися обробці тим, що Тавістокський інститут називає «майбутніми шоками», причому це майбутнє вже настало, і ми вже настільки оглушені цими постійними культурними шоками, що будь-який протест здається даремним жестом, тому логічно ми думаємо, що немає ніякого значення протестувати.

Але найгірше ще попереду.

Все відбувається так, як планували стендфордські «соціологи». Часи не міняються — їх міняють. Всі зміни наперед заплановані і відбуваються в результаті ретельно розрахованих дій. Спочатку ми змінювалися поволі, але зараз швидкість зміни збільшується. Україна перетворюється з «однієї нації під Богом» в багатомовний конгломерат під різними богами. Основи Конституції зазнали поразки.

Наші предки розмовляли на одній мові, сповідували одну релігію — Християнство і дотримувалися спільних ідеалів. Не було чужаків в нашому середовищі; це прийшло пізніше, як навмисно спланована спроба розколоти країну на ряд розділених національностей, культур і вірувань. Якщо ви сумніваєтеся в цьому, озирніться навколо. Ми стали декількома націями, що намагаються співіснувати під загальною системою уряду.

Це є частиною концепції соціальних змін, нав'язаних Україні. Ця концепція, за словами Хармона і «Римського клубу» означає для українців серйозні психологічні травми і весь зростаючий тиск. Суспільне безладдя продовжуватиметься до тих пір, поки не буде досягнута межа цих змін. Нації складаються з індивідуумів, і як у кожного індивідуума, у них є психологічна межа, після якої зміни неможливі, незалежно від сили індивідуума або нації.

Керовані президентом з його «європейськими цінностями», ми повземо незрозуміло куди як втрачена нація, і це виявляється в настроях індивідуумів. Ми співробітнічаємо з Комітетом 300 для нашого власного краху і нашого поневолення. Деякі відчують це і виявляють сильну стурбованість. Різні теорії змови, з якими вони знайомі, мабуть, не можуть розкрити їм усе до кінця. Це тому, що вони нічого не знають світових правителів, про Комітет 300.

Люди, які відчують глибоку стурбованість, які відчують, що відбувається щось абсолютно не належне, все-таки не можуть зібрати свої сили в кулак для вирішення проблем, блукаючи в темряві. Вони заглядають у майбутнє, яке вислизає від них. Життя в рідній країні стає міражем. Вони вкладають свою віру в релігію, але не роблять ніяких кроків, щоб підкріпити цю віру дією.

Ворог, який спрямував їх до такого результату, вирішив у 1991 році завдати Україні удару такої сили, щоб відродження країни виявилось неможливим.

Хто ж цей ворог? Цей ворог — не безликі «вони». Ворог чітко визначений — «Венеціанська чорна аристократія» і її виконавські органи: Комітет 300, «Римський клуб», НАТО і всі їх філіали, мозкові центри і дослідницькі організації, керовані Тавістокським інститутом. Немає необхідності використовувати слова «вони» або «ворог», окрім як для скорочення. Ми знаємо хто наш ворог. Ми знаємо їх покірних виконавців. «Венеціанська чорна аристократія», з її банками, страховими компаніями, гігантськими корпораціями, фундаціями, комунікаційними мережами — ось хто ворог. Американський патріот Джон Перкінс, що написав книгу «Сповідь економічної вбивці»², називає їх «корпоратократією». Саме вони руйнують держави, використовуючи для цього економічну зброю і добре підготовлених економічних убивць, що пройшли практику в різних країнах світу.

Економічні вбивці — це високооплачувані професіонали, які виманюють у різних держав по всьому світу трильйони доларів. Гроші, позичені цими державами у Всесвітнього банку, Агентства США по міжнародному розвитку та інших зарубіжних організацій, що надають фінансову «допомогу», вони перекачують в сейфи найбільших корпорацій і кишені декількох багатючих сімей, контролюючих світові природні ресурси. Вони використовують такі

² Джон Перкінс. Исповедь экономического убийцы. М.: ООО «Претекст». — 2006.

засоби, як шахрайські маніпуляції з фінансовою звітністю, підтабовування при виборах, хабарі, здирства, секс і вбивства.

Книга написана Джоном Перкінсом — високопоставленим економічним радником, що працював при урядах багатьох країн світу, талановитим економістом. Його робота «кіллера від економіки» полягала в проведенні в життя політики, що захищала інтереси американської корпоратократії (союзу уряду, банків і корпорацій) під виглядом боротьби з економічною відсталістю.

За корпоратократіями стоїть «Венеціанська чорна аристократія» з штаб-квартирою в Лондоні, яка по суті є таємним світовим урядом, що здійснив направлений розвал економіки України і остаточну деіндустріалізацію країни, яка колись була однією з найбільших індустріальних держав світу.

Багатьом українцям, неприємно і навіть соромно, що урядовці, журналісти, політики і вчені — протягом майже 17 років називали «реформами» процес пограбування, зубожіння, демодернізації і дестабілізації України. Мало того, вони й сьогодні продовжують наполягати на необхідності цих реформ.

Україну сьогодні можна порівняти з солдатом, який раптом заснув у запалі битви. Ми, українці, просто заснули і дозволили ввергнути себе в апатію, викликану надмірними можливостями вибору. Ці зміни трансформують навколишнє середовище, позбавляють нас волі до опору — ми стаємо млявими, апатичними і, врешті-решт, засинаємо в розпал битви.

Якщо ми не прокинемося зараз, ми не прокинемося ніколи і зникнемо, як нація, як народ, як частина Великого Руського Народу, як частина Великої Духовної Цивілізації.

Вибір за Вами.

РОЗДІЛ 1

Орден «Венеціанської чорної аристократії»

Чому «чорна аристократія»?

Вперше почувши про «чорну аристократію» Венеції і Генуї я довго не міг зрозуміти чому так названо орден — «Венеціанська чорна аристократія». Може тому, що вони роблять свою «чорну справу» розділяючи світ на дві частини: вибраних і рабів, плебеїв і патрициїв. При цьому вони говорять про те, що потрібно залишити жити на земній кулі тільки два мільярди чоловік, а інші підлягають знищенню. Дійсно чорні думки і справи «чорної аристократії».

Багато дослідників процесів, що відбуваються в глобальній світовій політиці, замислюються про роль у ній «чорної аристократії» Європи і приходять до висновків, що геополітикою керує Орден «Венеціанської чорної аристократії» з Лондона.

Дуже емко і стисло суть усього прояснив російський вчений і письменник Юрій Юрійович Воробйовський в своїй невеликій статті «Чорне сонце і сонце правди»³.

«Астрофізика тільки недавно відкрила невидимі «чорні зірки» у Всесвіті. Судити про них можна по тому колосальному впливу, який вони чинять навіть на дуже віддалені об'єкти. Раптом з незрозумілої причини міняється траєкторія руху цих тіл. І тоді ми здогадуємося про тяжіння чорної зірки. Її маса така велика, що сила гравітації навіть не випускає світло зовні цієї системи. Тому вона — чорна.

У світовій політиці також є чорне сонце. Чому змінюються раптом передбачувані, здавалося б, траєкторії людських вчинків? Іноді — настільки кардинально, що і тут сміливо можна говорити про існування незримого центру впливу. Звідси — «парадокси і несподівані результати».

Але який головний «полюс сили»? Звідки виходять зловісні «струми» — Нью-Йорк, Лондон?

³ Журнал «Русский Дом». № 5. — 2008. — С. 48, 49.

З того часу, як американські колонії одержали незалежність від Британської корони, вони постійно набирають силу. Здається, після Другої світової війни це стало очевидним. Але що цікаво. Британський прем'єр Черчілль якось обмовився, дозволив собі назвати президента Трумена «своєю маленькою людиною з міста ІнDEPENDентс» (в перекладі «незалежність»). О, скільки іронії було в цій фразі! Скільки знущання з приводу американської «незалежності». До речі, ви пам'ятаєте про знамениту Фултонську промову? Саме Черчілль дав команду Західному світу про початок «холодної війни».

Не будемо забувати а ні Кримської війни, ні Берлінського конгресу. Втручання англійської дипломатії на чолі з Біконсфільдом перешкодило Росії в 1878 році увійти до заповітного Царграду.

Дізраелі, він же лорд Біконсфільд, був першим міністром кабінету її величності і лідером торі. Цей британський «консерватор», проте, не став безглуздим плодом емансипації. Він ніколи не забував, хто він такий і якій справі зобов'язаний служити. В своїй книзі «Корнінґбері», яка створювалася саме під час Берлінського конгресу, він писав: «І ось як результат боротьби, на наші єврейські голови впав надприродний тягар п'ятнадцятивікового нечуваного приниження, майже рабства. Але воно не роздавило нас своєю безсовісною вагою, — о, далеко ні! — і ми тільки посміялися над людською винахідливістю, що марно намагалася нас погубити... Жиди! Жиди! Усюди жиди! Чи бував коли-небудь в Європі скільки-небудь помітний рух без широкого в нього втручання з нашого боку?...».

Так, не бувало! Події 1917 року показали це і російським людям.

А зрада британськими Вінзорами — членів Царської Сім'ї! Своїх близьких родичів! А обнародувані нещодавно нові факти вбивства «царського друга» Григорія Распутіна! Виходить, злочин організувала британська спецслужба. До речі, причетний до цієї справи родовитий підараст Фелікс Юсупов після революції влаштувався саме в Лондоні.

До Англії, до її «чорного сонця», взагалі завжди тяжіли такі специфічні особи, як Герцен або Енгельс. А зараз? «Уряд Ічкерії у вигнанні» та інші штаб-квартири світового тероризму знаходяться в основному тут, у тихих і затишних передмістях британської столиці.

У Британії багато що відбулося вперше в світі. Вперше саме тут був убитий законний монарх.

Головний революціонер того часу Олівер Кромвель прославився ще й тим, що повернув на Британські острови вигнаних звідти євреїв. Про цю його заслугу не забувають. Деякі вважають,